

ЛИСТ за СРПЧАД

ГОДИНА
I

БРОЈ 389

ЦВЕТА
1815

САМО СЛОГА
СРБИЈА СЛАСА

БРОЈ
3. и 4.

10. маја 1894.

КРАЈЕВИНА
СРБИЈА

ЧРНА
ГОРА

СТАРА СРБИЈА

МАКЕДОНИЈА

БОСНА
и
ХЕРЦЕГОВИНА

ДАЛМАЦИЈА

СРЕМ, БАНАТ

ВАЧКА

НАСЛОВНОЈ СЛИЦИ

Мила децо, српска децо,
 Погледајте — благо нама —
 Ову слику, другу слику,
 На „Ластиним“ корицама!
 Ено, „Ласта“ шири крила,
 Ох, српске је деце рада —
 Па се креће доброј деци
 Од стонога Београда.

А куда ће она проћи —
 Која земља „Ласте“ гове —
 На тракама све то пише,
 То су земље Србинове!

Ту ће „Ласта“, у те краје,
 Где србинско срце бије,
 Да их грли — да заставу
 Целог Српства разавије....

Погледајте опет слику!
 Видите ли старца седа?
 То је гуслар, што уз гусле
 Нашу прошлост приповеда.

Гусле су нам име... веру
 Сачувале, децо, знајте,
 О, па за то, сриска децо,
 Сриске гусле сачувајте!

А у грму крај гуслара,
 Урезане стоје речи —
 Прочитајте, то је рана
 Што се јоште не залечи!

Видов-дан је, децо моја,
 Дан пропасти сриског царства!
 Он је спомен страшног боја,
 И турскога господарства!

Од тог дана робље бесмо;
 „Рајом“ су нас Турци звали...
 Пет стотина тешких лета
 Беди су нам робовали!

Ал' када је тешка мука —
 Кад је патња додијала —
 Устала је јадна „раја“
 И оков је раскидала.

С Милошем се Срби дигли,
 Да се тешких патња лише,
 Баш на Цвети... И то тамо
 На другоме грму пише...

Крај гуслара ор'о бели —
 Развио је крила своја,
 Погледајте, ето, то је
 Грб Србије, децо моја!

А под њоме оне речи —
 Оне речи миле... свете,
 Нек прочита, нек запамти
 Свако, свако сриско дете!

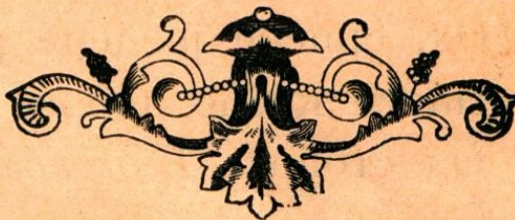
Још се види и крст часни —
 Што нас чув'о кроз столећа;
 Мач и оков, да вас, децо,
 Прадедова ваших сећа...

А одоздо сриско ђаче
 Лет поздравља миле „Ласте“,
 Радује се, па јој жели
 Да поживи... да порасте!

*

Ето децо — мила децо,
 То вам прича слика сама —
 Погледајте опет слику
 На „Ластиним“ корицама!

браца — Брана.

ЉУБИТЕ ОТАЏБИНУ СВОЈУ

Наша мила мајка — наша отаџбина је Србија. Љубите је, мила децо... љубите је, врли Српчићи, ви сте деца њена! Лепа је наша земља Србија. Бог нам је дивну дао... Љубите је! Она од вас друго и не тражи, но да је љубите и у добру и у злу!

Наши су дедови крвљу својом залевали сваку стопу ове земље, борећи се „за крст часни и слободу златну“. Ви, унуци њихови, поштујте ту земљу... чувајте је... љубите је!

Па како ће деца љубити отаџбину своју... како ће Српчићи љубити Србију?

Мало ђаче љубиће отаџбину своју, ако се својски учи... ако се добро влада. Као такво, кад порасте, осветлаће образ родитељима.. биће понос родбини.. биће мило чедо отаџбине своје!..

Вредно сељаче, које после основне школе напушта књигу, прихватајући се тежачког посла, нека се труди да што више уради.. да што више научи. А кад одрасте, нека се братски са свима слаже; нека се брине да сачува задругу — у задрузи више среће има... лакше посао иде. Нека учи своје поштењу и добру. То хоће отаџбина... Тако ће је љубити!..

Млади занатлија нека се стара да својим занатом престигне странце. „Занат је златан“, ра-

дити само ваља. Тим ће занатлија љубити отаџбину своју.. Биће достојан син њен!

Кад сваки на свој посао прионе, кад га с вољом и поштено ради, не кује само себи срећу но и отаџбини. —

А ви, мале Српкињице, од вас отаџбина много тражи. Будите честите и добре кћери.. будите Српкиње! А као мајке учите пород свој да за отаџбину живи и мре! Причајте му прошлост нашу — узориту прошлост!..

Робље смо били, ал' је робље раскинуло ланце и пролило је за веру и слободу румену крв!.. Причајте тако својој деци, соколите их, јер још има „раје“, јоште има робља... Још Косово освећено није!

Српчићи! За отаџбину, за род и Краља гините!.. А кад буде наше што је било, Српство ће бити силно. Јест, и Босна је наша, и Херцеговина и Далмација и Маћедонија... Стара Србија.. Банат.. Бачка.. Срем.. Славонија. Све је то наше све је Србиново!

То опет мора наше бити. Само љубите отаџбину своју и Краља свог!

Благо народу који поштује владоца свог...

*

Децо мила! красни Српчићи! љубите отаџбину своју!

Лепа је наша земља Србија, | но да је љубите и у добру и
 Бог нам је дивну дао... Љубите | у злу!...
 је! Она од вас друго и не тражи, | Љубите отаџбину своју!
 браца — Брана.

ПОЛЕТАРЧЕ

До скоро га малом бебом
 Деца звала,

Сад је ђаче полетарче —
 Није шала!
 Први разред — прва брига,

Први труди. . .
 Малој деци мала књига
 Знање буди.
 Почетци су врло тешки —
 После лети!
 Али треба, децо моја,
 Отпочети.
 Ето и он почео је —
 Још без страха!
 А сеја га — добра сеја —
 Поучава. . .
 Казује му редом лепо

Све што има:
 А он пази — добро пази
 И све прима.
 Благо њему, кад се тако
 Млађан труди,
 Неће проћи к'о што прођу
 Лени људи!

*

До јуче га малом бевом
 Деца звала;
 Сад је ђаче полетарче —
 Није шала! . . .

браца — Брана.

Пролеће и здравље

(СВРШЕТАК)

Једна ластва не чини пролеће.
 Зубато сунце.
 Грани сунце да огријем руке.

Срп. Нар. Пословице.

Ну највећа је незгода у оде-
 лу и то у промени одела. Све
 се мења, па се мора и одело про-
 менити. Досадило нам се носити
 тешке зимње хаљине, радујемо
 се лепом времену, да се ослобо-
 димо од великог терета, који но-
 симо на себи. Дакле бацамо ста-
 ро тешко одело, и облачимо се
 у ново, лако одело. Осећамо со

и ми старији лаки као тице, а
 куд и камо деца су лакша као
 лептири. Е тако природа се за-
 одева новим оделом, па што не
 бисмо и ми. Та човек живи од
 новине, а народна пословица ве-
 ли: „Од светог Илије хаљине
 милије“. „Од светог Луке тур' у
 недра руке“. Или друге две по-
 словице: „Божић дође, зима про-
 ће“. „Божић је јесенски светац“.

Дакле нема ништа о пролећу ни о томе, да је по здравље опасно. А то је за то, што народ паметно ради, јер се јуначи према хладноћи у јесен и неће одмах да се утопљава, то јест, да облачи зимску хаљину, док не завеје снег; а у пролеће опет не оставља зимње одело, док се добро не отопли. Варошани пак једва чекају, да се јавне пролеће и одмах мењају хаљине.

Судећи по народним пословицама не бисмо могли жалити на пролеће, а кад потражимо на другом месту (Вук Стев. Караџић, Српски Рјечник), наћи ћемо сасвим друкчије: „Боље је да те змија упекне, него да те *марчанџ* сунце огрије“. Или оно исказано о пролећу код речи: „Бабини јарци, бабини козлићи, бабини позајменици, бабини љкови, оно вријеме кад на свршетку марта или у почетку априла удари снијег или цигани. Приповиједају да је некаква баба истјерала јариће у планину, па дунуо сјевер и уда-

рио снијег, а она рекла: „П. . . Марцу, не бојим те се, моји јарчићи петорошчићи“. На то се расрди март, па узајмивши од фебруара неколико дана, навали са снијегом и с мразом, те се смрзне — *окамени* и баба и њезини јарићи. Кажу да се и данас може видјети у некаквој планини (гдје се то догодило) оно камење што је постало од бабе и од јарића: баба стоји у сриједи и јарићи око ње“.

Дакле и народ је представио пролеће, као доба, које је опасно по здравље. За то се треба узети на ум и чувати се у пролеће више него и зими. Па како да се помажемо? Врло лако. Не треба рано скидати зимско одело. Или ако баш хоћемо да се поновимо, онда треба испод лаке одеће обући што топлије, а то ће бити најбоље нешто плетено од вуне или памука, или бар две кошуље — „Благовијест приповијест“.

Борко.

(Из „Домаћице“)

М А Ј

Над плодне равни вео се свио,
Исплетен црећем мамног про-
лећа —

А тамо даље славуј се скрио,
Између грана цветна дрвећа.
Дижући цвркнут сладак и мио

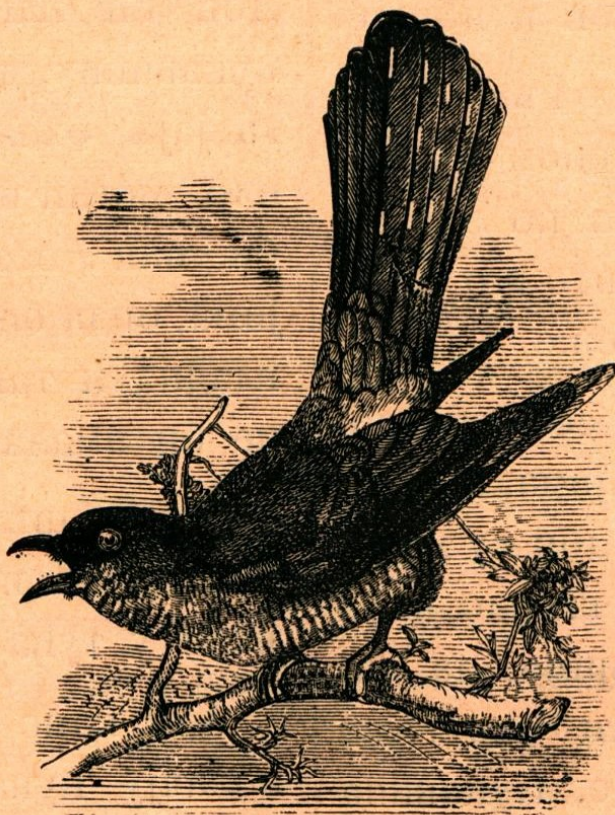
Лахор му носи мелодични глас;
 Под липом цветном пастир се
 скрио,
 Одмарајући се у жарки час.
 И све је љупко, све тако мило
 Да слатко миље струји кроз
 груди —

И блаженство се над душу свило,
 Те за нов живот сада је буди.
 Кроз гај питоми песма ромори,
 Пастирке лепе одјекује звон —
 И кроз ту песму сам Бог говори,
 Да је све дао ово нама он!

Борислав.

КУКАВИЦА

Кад наступе хладни јесењи дани и кад пожутело лишће почне опадати с дрвећа, знак је, да је близу љута зима. Све се живо стара и спрема тада да се од зиме сачува. Бубе и мушице нађу

какво заклонито место у сувоти и топлоти, па се ту склоне и ту целу зиму преспавају.

Кад по пољу почне нестајати буба и мушица, онда се све птице, које се бубама и мушицама хране, почну скупљати у велика јата,

па се крену на далеки пут, у топлије крајеве, где никада нема зиме ни мразева, већ траје вечито лето, — да тамо зиму проведу.

Чим, пак, у пролеће, настану топлији дани, чим се бубе и мушице опет размиле по пољу, чим гора олиста и озелени, опет нам се те птице селице стану досељавати у наше крајеве.

Ево су већ дани отоплили и гора се већ почела зеленити, те ће нам ускоро почети долазити ови наши гости. Још који дан па ће нам почети долазити: ласте, роде, кукавице и друге птице селице, а неке су већ и дошле.

О кукавици многи од вас знају по нешто, али о њеном чудноватом плођењу мало ко зна, с тога ћу вам рећи нешто и о томе, како се кукавица леже.

Свака птица прави себи гнездо, носи јаја, лежи на јајима, изводи младунце и храни их док су мали. Кукавица нити прави гнездо, нити она сама лежи на јајима, да изведе младунце, нити она сама отхрањује своје младе. Кукавица носи јаја у туђа гнезда, обично у гнезда оних птица, које су мање од ње, као славуја, косова и других птица, па их те друге птице излегу и отхрањују њене младунце.

Многи мисле да кукавица тако подмеће своја јаја у туђа гнезда

за то, што не воли своје младунце. Али није тако; кукавица исто тако воли своје младунце као и свака друга птица, али она сирота мора тако да ради, а ево ћу вам рећи зашто тако мора да чини.

Кукавица снесе најпре једно јаје, па прође десетак дана док друго јаје снесе; после десетак дана снесе треће јаје и тако даље. Кад би кукавица лежала на јајима, онда би се из првог јајета излегао кукавчић врло рано, и кукавица би морала одмах да иде да тражи храну за њега, а онда би морала оставити гнездо. Док би нашла и донела храну кукавчићу, дотле би се она друга јаја охладила и не би се из њих могли излећи младунци. Ако би, пак, остала да лежи на јајима, онда би кукавчић цркао од глади, и тако кукавица никако не би имала порода.

Кукавици, дакле, не остаје ништа друго, већ да своја јаја подмеће у туђа гнезда.

Али како да друге птице не познају кукавичино јаје и како га оне не избаце из свога гнезда? Ево како:

Кукавичина су јаја мала и сва су разнолика; једно јој је јаје налик на славујево, друго на блискино, треће опет на јаје које друге птице. Кукавица зна кад ће какво јаје да снесе, па кад хоће

да снесе јаје које је налик на славујево, она га и снесе у славујевом гнезду, а кад хоће да снесе јаје које је налик на плискино, она га и снесе у плискином гнезду. Ни славуј ни плиска не могу да разликују кукавичино јаје од својих, пошто су врло слична, па зато га и не избацују из гнезда већ леже на свима јајима, те се тако са осталим тићима излегу и кукавичићи и отхране се с осталим тићима.

Млади кукавичић много брже расте но остали тићи, па чим мало ојача он све остале тичиће избаци из гнезда и остане сам.

Ово није лепо што кукавичић избацује друге слабе тичиће из гнезда, чија је мајка и њега излегла, чија га мајка храни и у чијем се гнезду испилио; али он сиромаш мора тако да чини. Кад тако не би радио, већ кад би с осталим тићима растао, онда он не би могао живети, јер њему самоме треба толико хране, колико за све остале тичиће, па кад би сви тичићи остали у гнезду, онда би мајка оних тића морала храну да распореди на све тиће, а то кукавичићу не би било довољно, те би угинуо од глади. Зато кукавичић остале тичиће избаци из гнезда, и остане сам, те онда сва храна остаје њему. Сем тога, кад би тичићи мало одрасли, њихова би мајка познала да кука-

вичић није њен тић, јер се разликује од осталих тичића, и одмах би га избацила из гнезда, те би он угинуо. А овако, кад кукавичић остане сам, онда мајка оних тића мисли да је кукавичић њен тић, па га чува и храни.

Кад кукавичић потпуно одрасте, онда сирота мајка оних избачених тића позна да то није њен тић, али онда је већ доцкан, јер је кукавичић постао већ и већи и јачи од оне птице, која га је отхранила, те му онда не може ништа учинити.

Али најчудноватије је то, како кукавица може да снесе јаје у туђем гнезду, кад свака птица лежи на јајима у своме гнезду и не оставља их? Како птице не смотре кукавицу кад уђе у њихово гнездо?

Кукавица се и у томе уме вешто да помогне. Ево како:

Она је много налик на јастреба. Кад кукавица стоји на грани, може се по мало и разликовати од јастреба, али кад лети тешко је разликовати њу од њега. Она зна да личи на јастреба, а зна и то, да се мале птице плаше од јастреба, пошто јастреб њих хвата и једе, па зато, кад кукавица спази на пр. славуја у гнезду, она се залети на славуја, а славуј помисли да је то јастреб, уплаши се и побегне из гнезда, а кукавица он-

да уђе у његово гнездо и снесе јаје.

Тако увек ради кукавица, кад год хоће да отера коју птицу

са гнезда и да снесе јаје у њеном гнезду.

Тако се, ето, чудновато плоди кукавица.

По руском — чика Јова.

РАСВИТАК

Румена зора блиста,
Шумори лахор благ,
А трепти роса чиста
К'о алем камен драг!

У лугу славуј поје,
Хори се дивни глас;
А младе груди моје
Напаја миље, слас'!

Грло ми кликну гласно,
Душа ми песму с'ли:
О јутро, јутро красно,
Божанствен часе ти! . . .

Рад. . . .

КРОМПИРИ

Ко воли кромпире? . . . О! сви одговарате на један пут! Сви волите кромпире, а имате и право: јер је то храна здрава, хра-

њива, а може се зготовити на више начина, и може је свако набавити.

Ви познајете, мали моји пријатељи, биљку која рађа кром-

пир? Ви знате да та биљка, која нарасте по 40—50 сантиметара у висину, има мале звездасте цветиће, љубичасте или беле, после којих долази ситан зелен плод, велики колико пиљак, а у ком се налази бобица. Ви знате да се та бобица не једе, и да *кромпир*, то јест оно што се једе и што се зове кромпир, расте у земљи, на кореновим жилицама.

Ви то све знате, јер пажљиво учите лекције, које вам се дају. Али има доста друге деце, која нису тако срећна као ви, па не знају ни те најпростије ствари. Слушајте, дакле, једну малу причу, коју ћу вам причати.

Био неки господин, па имао два сина и једну кћер.

Старији се звао Марко, средњи Љубомир, а девојчици је било име Даница.

Једанпут овај господин купи неку њиву, па зовне све троје деце, и рекне им: „Хоћу ову земљу да засејем, и ево дајем сваком од вас по два квадратна метра, па засејте сами шта хоћете“.

Марко је волео *црвено*, па за то посеја *булке*; Љубомир је опет волео *жуто*, те посеја *смиље*, а Даница је волела *бело*, те посеја *белу раду*.

Али отац, који је имао да храни своју малу породицу, засеје у својој њиви *кромпире*.

Кад је дошло лето, булке, смиље и бела рада расцветају се не може боље бити, и дечица се много обрадоваше своме сјајном успеху.

Кромпири процветају такође, али њихово скромно цвеће, у пола сакривено под угаситим лишћем, изгледаше веома жалосно поред својих суседа, цвећа у оним трима њивицама. И деца између себе говораху: „Шта ли то би нашем оцу, који је тако паметан, да посеје ово жалосно биље! Куд и камо би лепше изгледало, да је све засађено булкама, смиљем и белом радом!“

Кад лето прође, све цвеће увену; очеви кромпири увенуше исто онако као и лепо цвеће дечје. Спарушене стабљике погнуше се све земљи, и деца пожњеше само три снопића сена.

А отац у своју њиву доведе раднике. Гвозденим будацима они отворише оцаке (кућице), и навадише хиљадама лепих кромпира, са нежном модрикастом кожицом, а дивних за јело.

Те кромпире потрпају у велике вреће и натоваре на једна колица, а било их је толико, да се могло лако видети, да ће мала породица имати да их једе преко целе године.

А деца, која много вољаху кромпире, изгубише сада са свим вољу да куде свога оца; на про-

тив, она се покајаше и бејаху још толико ваљана и одважна да признадоше своју погрешку.

„Оче, рекоше му, опрости нам, јер смо рђаво судили! Ми смо мислили да смо паметнији од тебе, нашли смо да је наш рад бољи од твога, и презирали смо ове сиромашне стабљике, а нисмо знали да испод њих расту кромпири“.

„Драги моји, одговори отац, ја вам праштам од свег срца, али под једном погодбом!... А то је: да се овога сећате док сте год живи, и, додаде он гласом врло озбиљним, да не учините више никад! разумете ли добро, *више никад* овакву погрешку!“...

„О! нећемо је више учинити, одговорише деца, изненађена гласом којим је отац то изговорио; нећемо је више учинити, јер сад познајемо кромпире“.

„Ви их не познајете све, децо, прихвати отац. Свет овај,

видите ли, налик је на једну велику њиву, у којој расту измешане биљке свију врста. Ту има људи, који блистају као и оно сјајно цвеће, што сте га ви неговали; а има их опет, који живе и умиру у низини и непознати, као и моји корисни кромпири“.

„И свет суди тако исто, као што сте ви судили. Једне уважава сувише, друге презире и заборава. Ох! не угледајте се на свет, децо моја! Волите лепоту, пошто она годи очима, али поштујте честите људе, који чине добро без ларме! Тражите их, угледајте се на њих, јер кад дође дан жетве, а то је наш последњи дан живота, онда ће доћи Бог, тај велики жетелац, па шта ће наћи да пожње? У место цвећа — мали свежњић сена; а у цаку презреног кромпира — читаво благо добрих дела“.

М. П.

НАРОДНЕ ПЕСМЕ

(ИЗ БОСНЕ)

I

Фалила се гора босиљкова
Да ју није ништа прелећело

Само синоћ лијепа дјевојка,
Претјерала кола и волове

Те волове сиве соколове ;
Кола су јој златом окована
А јармови лимом обливени
А палице пауново перје
Два тежака два анђела млада.

II

Високо се соколони легу,
Још су виши Дејанови двори.
Зиба мајка Дејана нејака,
Зибајући њему попијева :
Расти брже нејаки Дејане !
Да отмемо цару царевину,
Да отмемо бану бановину,
Царевина моја очевина,
Бановина моја дједовина,
Говорила да нико не чује.
То слушале двје царење слуге,
Они иду цару господину,
Па говоре превијерне слуге :
Високо се соколони легу,
Још су виши Дејанови двори.
Зиба мајка Дејана нејака,
Зибајући њему попијева :
Расти брже, нејаки Дејане !
Да отмемо цару царевину,
Да отмемо бану бановину,
Царевина моја очевина,
Бановина моја дједовина.
Ал' говори царе господине :
Богом вама двје вијерне слуге !
Донесте ми нејаког Дејана.
Послушаше двје вијерне слуге !
Доносе му нејаког Дејана
Узима га царе, господине,
Па га меће у доње тамнице,
Ту је био девет годин' дана
И десете десет недјељица.

Али иде Дејанова мајка,
Она моли цара господина :
Богом теби, царе господине !
Отвори ми најдоњу тамницу,
Да покушим кости Дејанове,
Да их носим на жарено сунце,
Нек их грије прежарено сунце,
Кад га жива огријало није.
То се цару врло ражало,
Он отвори најдоњу тамницу.
Ал' Дејане крсно име служи,
Крсно име светитеља Бурђа,
Пред њиме је златна трпезица,
На трпези пита и погача
И пред њим су два сокола сива.
Пита њега царе господине :
Од куда ти злаћена трпеза ?
— То је мени Света Петка дала.
Од куда ти пита и погача ?
— То ми дала недјељица млада.
Од куда ти два сокола сива ?
— То ми дао свети Георгије.
Ал' говори царе господине :
Ајд' изађи нејаки Дејане !
Мене мећи у доњу тамницу,
Не би ли се опростио грија,
Што сам на те сагрешио млада.
Затвори га у доњу тамницу
Ту је био три бијела дана,
Кад четврти данак освануо
Ал' Дејане отвори тамницу,
Кад ту вода до колена била,
Ту се пењу врази на сотоне,
У тамници за цара с' не знаде,
Појели га врази и сотоне,
За Дејана што је сагрешио.
Давно било сад се спомињало.
Из збирке М. Обрадовића,

ГРУДА ЗЕМЉЕ

Био један силан цар. Многе је земље освојио, много народа у ропство одвео, али се освајања наситити не могаше. Много се био понео. Мислио је, да његовој сили нико на пут стати не може.

Освајајући земље наиђе у једној шуми на неког пустиника*, па му рече:

— Бога ти, старче, кажи ми право, да ли је истина што свет о твојој мудрости прича?

— Велики царе! одговори пустиник, Бог није дао човеку сва знања и сву мудрост. Што год човек више о себи мисли да све зна, он је тада већа незналица. Нико не треба да се поноси даровима, који су му од Бога дати. Него, честити царе, пођи за мном, да ти покажем једно чудо.

Старац поведе цара дубље у шуму, и тамо нађу једну цркву. Уђу у њу. Старац изнесе пред цара једне теразије и златну кутију.

— Погледај, рече он цару, ево метнућу на један тас теразија људско око.

И заиста, старац отвори ку-

* *Пустиник* је човек, који напусти село или варош, рођаке и пријатеље, па отиде у планину, да тамо, усамљен, живи.

тију, извади из ње око човечје и метну га на теразије.

— Метни на други тас твоју царску круну!

Цар скиде с главе круну и учини како старац рече. И, гле! Круна бијаше лакша од ока!

— Отпаши свој мач, па метни и њега!

Цар метну и мач, али опет око претеже.

Старац спусти у тас груду злата и мноштво драгога камења, али око опет беше теже.

Тада старац рече:

— Велики царе! Кад би на овај тас теразија могао да метнем све твоје царство, све његово богатство са војском твојом, опет би човечје око претегло. А гле сад!

И старац се саже, узне грудву земље па је метну на празан тас теразија. Одмах се онај тас, на коме око беше, брзо подиже. *Груда земље била је тежа од ока, а то значи, да је она тежа и од свих светских блага.*

И разумеде цар, да је све, чим човек на овоме свету овладати може, ништаво према грудн земље, која се на њ баци, кад Богу душу буде предао.

Сва је гордост ништавна пред
мишљу о смрти. И цар који осваја
земље и градове мора умрети.
Не горди се! Не сили се. Јер:

»Кад човека самрт нађе,
»Ништа собом не понесе:
»До скрштене беле руке,
»И праведна дела своја«.

М.

А П С Е Н И К

Миле бега,
Видите га!
За њим деца
Сва у клик:
»Апсеник!
»Апсеник!« —
Он се љути,
Бежи, ћути,
Хита кући,
Шапућући, —
А код куће
Још и љуће,
Сви дознали
Па у клик:
»Апсеник!
»Апсеник!«
»Шта, зар тако,
»Наопако? —
Нана виче —
»Шта, зар тако,
»Наопако,
»Учениче,

»Апсениче?«
Најпре лако,
После јако,
Па све јаче
Миле плаче,
Миле плаче. . . . .
Љута жалост
Њега мори,
Од срамоте
Образ гори. . . . .

* * *

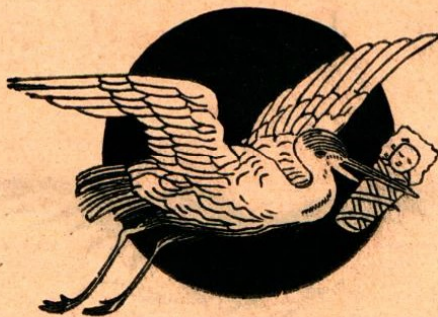
Трудио се,
Мучио се,
Мали Миле
Из све силе,
Те постао,
И остао
Понајбољи
Ученик, —
Никад више
Апсеник; —
Ал' јоште се

Од стра тресе
Кад где чује клик:

»Апсеник!
»Апсеник!« —

М. Ј.

З Л А Т Н Е Р У К Е

(НАСТАВАК)

Дође време да се иде у војску. Позваше нас да вучемо коцку, и ја је први извукох. Ух, зле несреће! помислих у себи. Ваљало ми је спремити се и ићи у своју команду, у „стајаћу војску у Београд!“

У оно доба кад смо ми у војску полазили, било је у нашим селима много што шта друкчије но што је данас. Данас оде војник из села у војску, а нико зато и не зна, сем његове најближе родбине и својте. Онда није тако било. Нас тројица из мога села пошли смо у војску, и цело нас је село испратило. Било је ту сродника чак из других села, који су дошли да нас испрате. Па уз пут неки од сродника плачу, а неки нас теше и храбре да се ничега не бојимо. Цело ово испраћање изгледало је више тужно и жалосно, но весело и јуначно. Мајке и сестре плачу, а оцеви, стричеви

и старија браћа чешће дубоко уздахну. Чини се човеку, кад нас све овако у пратњи погледа, да ми не идемо у војску да одслужимо свој рок по закону, но да идемо некуд на робију или у неки рат, из кога се никад живи својим кућама нећемо вратити. Онда се заиста по нашим селима у Шумадији мислило да се из „стајаће војске“ ретко ко жив може кући вратити. А није тако. У нашој се војсци боље и лепше живи но код куће. Мени је карна очи отворила; мене је служба у војсци памети и реду научила.

Тако су нас испратили на крај села, и ту стадосмо те се опростисмо и ижљубисмо. Свет се поче враћати у село, и с нама остадоше само најближи сродници. Међу њима беше заостао и чича Милић, старешина чувене задруге Старчевића. То беше човек око својих 60 година; сед

као овца а леп као светац. Друг од младости мога покојнога оца. Он приђе мени и ухвати ме за руку, па ми рече :

— Ходи, синко, мало на страну, да ти чича Милић каже неколико речи. Знаш како је : нико не зна шта носи дан а шта ноћ, до је-једини Бог. Идеш у далеки свет, а ја сам и онако једном ногом у гробу, па може бити нећемо се никад више ни видети.

— Ја се склоних у страну са чича Милићем, и тада ми он поче беседити :

— Дете моје, ти знаш колико сам ја соли и хлеба појео с твојим покојним оцем, а знаш и то да смо живели као браћа. Ти си, синко, сироче без оца и мајке, и идеш у далеки свет, а никога рођенога немаш, који би те по-саветовао и поучио. Да послушаш нешто чича Милића што ће ти казати као твој рођени отац. У војсци, синко, можеш постати човек, а можеш и пропасти, па кад овамо дођеш да ти се тек онда село смеје. Ко хоће да учи може много у војсци да научи, само мора тамо добро очи да отвори. Где старији говори, ту млађи ћути ; где старији запо-веда, ту млађи слуша. Научи се само ономе реду и раду у војсци, па такав буди после и у животу кад се кући вратиш, и онда се не бој никога до Бога. У војсци,

сине мој, нема два равна, него је увек један од њих млађи а други старији. Кад се обучеш у војничке хаљине, добро отвори очи шта ћеш и како ћеш радити. Немој ништа да говориш док те не питају, и немој никад чекати да ти се једна ствар два пут заповеди. Кад се латиш некога посла, ти га својски ради и уради. Нема ни једног посла, који се може отети од људских руку, само кад су оне златне, кад су оне радне и умешне. А ти, со-коле мој, ти баш имаш златне руке. Ти си, болан не био, и писмен, и то још како писмен. Видим ја то добро и ако не уем ни писати ни читати. У овом целом нашем крају, колико се може прегледати с Главице¹, нема писменијег човека од тебе. А у војсци много вреди кад си писмен. Тамо ћеш се ти још боље дотерати у писању и постати човек, којим ће се наше село по-носити. . . . .

Чича Милићу беху очи пуне суза. Он престаде да говори. Одреши кесу и даде ми један руски цванцик. Нај, синко, рече чича Милић, нека ти се нађе на путу пара у цепу. Ја узех цванцик и пољубих чича Милића у руку ; а он мене пољуби у чело и рече : сад иди, синко, на своју

¹ Највеће брдо.

дужност, и да Бог да да будеш срећан и благословен.

Ижљубисмо се са родбином и опростисмо, па се онда кретосмо за Београд.

БЛАГО ОНОМ...

Благо оном, младост који
Употреби добру своме;
Пред њим лепа срећа стоји —
Задовољан биће њоме.

А шта ли ћу оном рећи,
Ком пороци срце крију?
Хај, тај вам је у несрећи —
Ост'о слепац код очију!...

браца — **Брана.**

НАШИ МАЛИ ПРИЈАТЕЉИ И НЕПРИЈАТЕЉИ

Право вели пословица: не судите по спољашњости. Кад уђете лети у башту, ви видите мноштво малих шарених лептирића, како весело прелетају од цвета до цвета. Тако су они весели, мирни, безазлени да никакве од њих штете немамо но само користи и радости.

А погледајте њихов живот, када су они били гусенице и нису могли летети, јер нису и-

мали крила, и ви ћете видети, да нам на сваком кораку чине штету. Једне од тих гусеница поједу све лишће на воћу; а друге се завуку у сами плод, прогризу га, те не доспе да сазри.

Али има једна гусеница која нам је врло корисна. То је сви-лена буба. Она је, као лептир, мала и беличаста. Тело јој је пуно а крајеви крила заошиљени. Женка снесе 200—300 врло сит-

них јаја, из којих се у пролеће или свршетком маја, кад листа бели дуд, којим се само и хране свилене бубе, излегу мали црвићи. Ови врло брзо расту и врло много једу.

Свиларство је врло лак рад, а и времена се око тога много не губи — свега шест недеља — и то у добу кад пољских радова нема. За свиларство нису потребни радници који имају каквих пречих послова, но се њим могу врло

лако занимати деца и старци. Још на хиљаду година пре рођења Христова, Китајци су гајили свилену бубу и знали правити разне ствари од свиле. Из Китаја, и ако су Китајци крили како се свила добија и како се бубе негују, свилена буба пређе и у Јевропу, где се данас врло много људи занима гајењем њеним.

По руском
К. Мих. Цв.

Допуните што треба

Ко год другом добра чини,
Ко се само добро влада,
С правом може да се добру
Од свакога, од нас —

Мали Пера добио је
На пропису два,
Па сад не сме кући ићи —
Од оца га —

Милорад.

ПРОНАЛАЗАК САХАТОВА

Овај најважнији проналазак био је у средњем веку. По положају сунца најпре се сазнало, да ли је од дана више или мање

прошло. За тим се помоћу сунчане сенке научило правити сунчане сахатове. Али ово је било корисно само док сунце греје, а за ноћ није било никаквог ме-

рила. Да би се време сваког тренутка одредити и разликовати могло, требало је имати какву справу, која се подједнако и непрестано креће, а само кад-кад да видни или чујни знак даје од себе, те тиме да покаже, који је део дана протекао.

Стари народи, као на пример Кинези пронашли су рано водене сахатове. Они су се за ово служили неким округластим судом, који је с доње стране имао малу округлу рупу, па се тај празан суд метао у неки други суд напуњен водом. Како је сад вода из доњег суда у горњи продирала — последњи је суд тонуо мало по мало, и тиме им је показивао делове протеклог времена.

Ну, пошто се вода лети испарава од сунца, а зими мрзне, то су одмах после тога пронађени пешчани сахатови место водених.

Пешчани се сахат састојао из једне дугуљасте стаклене чаше, која је била везана за другу, па се песак непрестано сипао и пролазио кроз та стакла; и, пошто се видело колико је песка прошло за један дан, то се после гомила песка делила на неке гомилице, према којима се у будуће могло од прилике одредити, колико је од дана протекло времена.

Али, и ово није било тачно, јер нису сви дани једнаки у години; а после и за то што више песка пролази кроз стаклене судове, кад су суви, а мање кад су влажни.

После овога су тек људи измислили сахатове с точковима, којима не треба ни воде, ни сунчане сенке, ни песка, јер се точкови непрестано крећу равномерно.

Ова је сила у почетку била у тежини, која се о сахат вешала и која је точкове покретала. Овакви сахатови измишљени су пре хиљаду година, и први проналазач је непознат.

Овакви сахатови показивали су само часове, а нису избијали, и тек после три стотине година начињени су да избијају. Године 1370. позове француски краљ Карло V славног сајцију Хенрика из Немачке, да му на двору намести сахат, и он први направи и намести велики сахат, који је избијао на краљевом двору.

Први је такав сахат постојао у немачкој вароши Аугзбургу још 1364. године.

Цепне сахатове измислио је Немац, Петар Хеле, сајција у Нирнбергу 1560. године. Они су с почетка били велики као јаје. Сад се праве тако мали сахатови, као дугмета на кошуљи.

С немачког
Васа Голубовић,
учитељ.

МУДРЕ РЕЧИ

Људе не оцењуј по речима
него по раду њиховом.

Горе је не радити, но прете-
рати у раду.

Нема тога што би се дало из-
радити без рада.

Ако ослањаш рад свој на дру-
гога, слабом се успеху надај без
озбиљнога надзора својега.

Ако ти је до одмарања, ваља
ти се уморити радом.

Ако ниси заслужио одмор ра-
дом и умором, како се можеш
одмарати.

У послу, кад треба да се ради,
не говори.

Снага човечја троши се брже
нерадом но умереним радом.

Ради као да ћеш вечито жи-
вети, а моли се Богу, као да
ћеш сутра умрети.

Рад је част и слава ономе који
ради.

РАДОЗНАЛИ МИКА

(у тринаест слика)

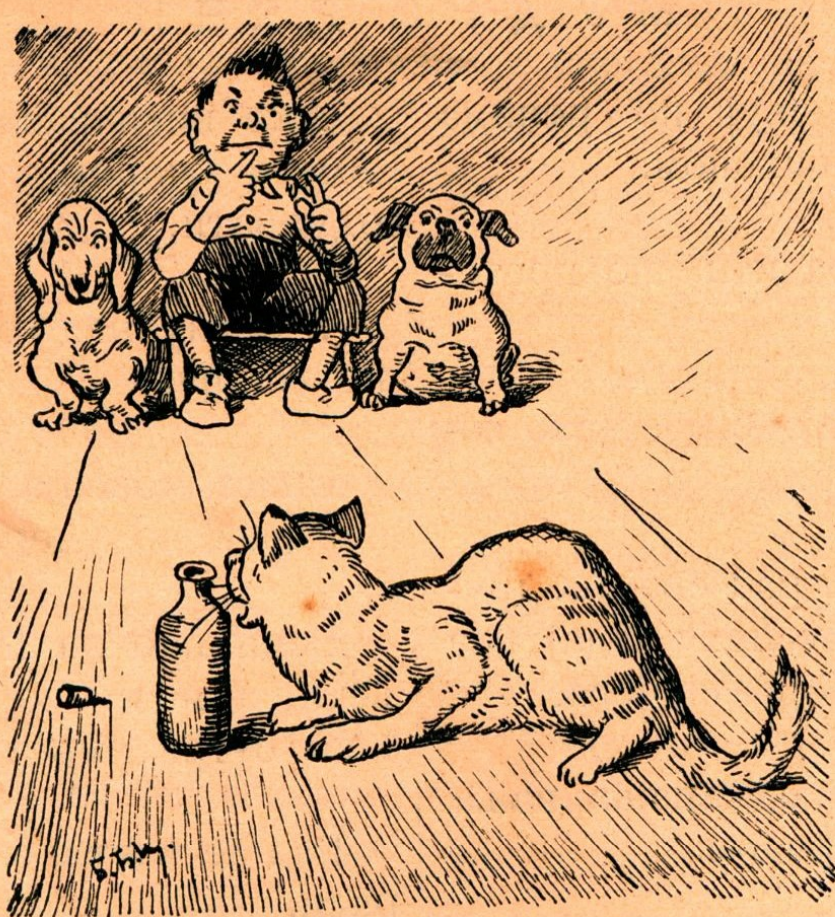

8

Разуме се — куд је прист'о,
Снашло га је оно исто,

Још у мало јачој мери —
Гле, Мика се слатко цери!...

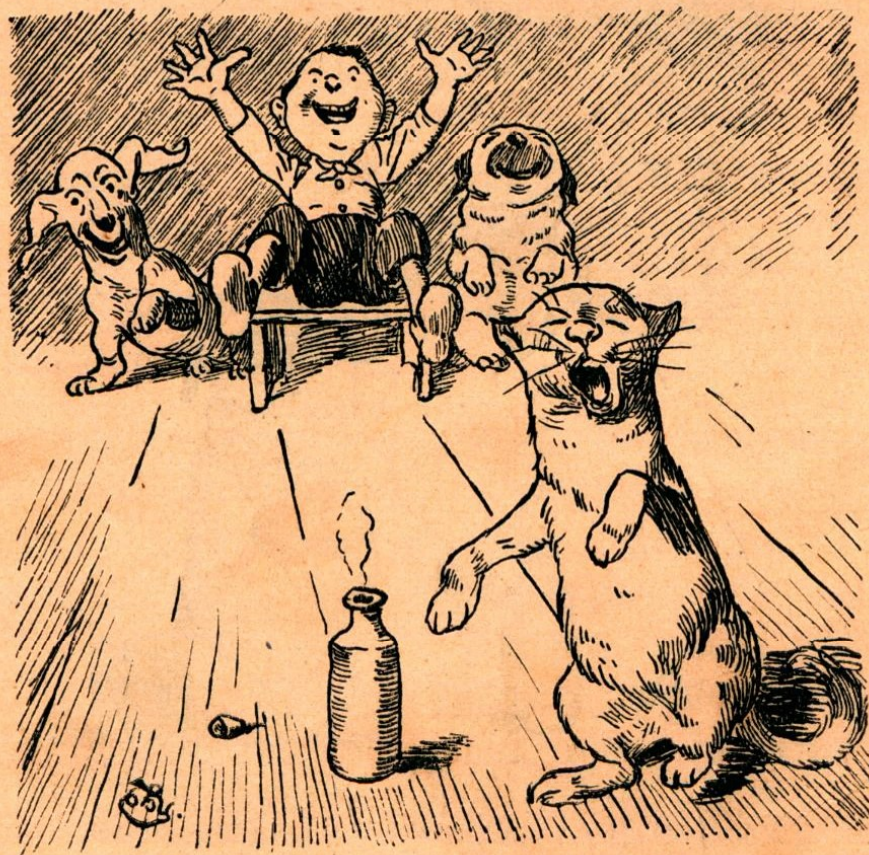

9

Пст! Долази нова душа
Исте јаде да окуша —

Ево, сада старе цице,
Меће њушку крај флашице!

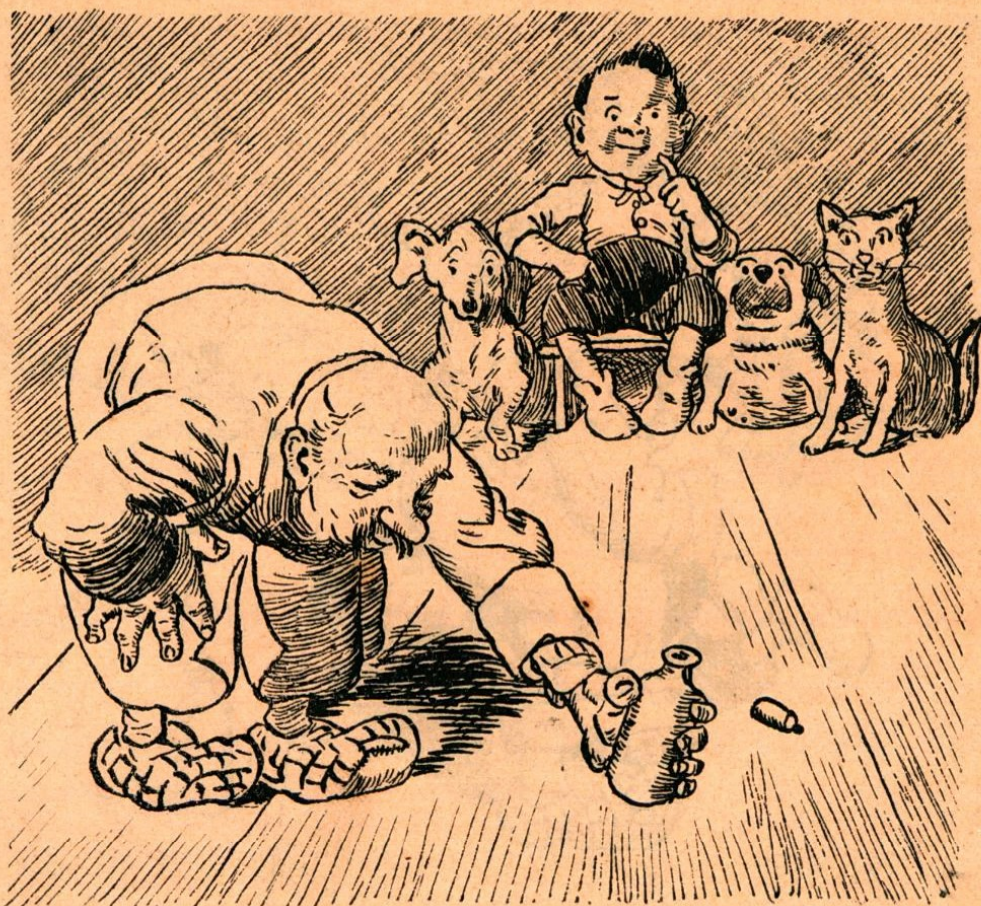

10

Е, па што је њима било
И цици се догодило;

Ето, јада јаде своје,
Док се смеју оних двоје!...

11

Гле, сад сваки мирно пази,
Ево тате где долази :

„Шта је ово?... Каква флаша?“
Па се за њу руком маша!

12

Па и тати — ето гле'те,
Од љутине сузе лете!

Амонијак није шала —
Гле, смеје се дружба мала!..

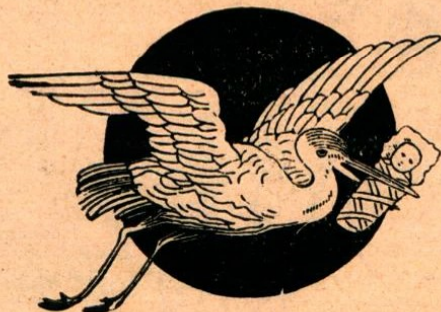

13

Краја свему има, богме,
Ево краја и овоме —

Он не годи горе њима,
Ал' за децу наук има!...

Слободно по нем.
6—Б.

Врло скупа срна

Оца (турски свештеник) На-
средин доби једног дана на дар
од неког свог пријатеља једну
врло лепу срну. Радостан због
овог поклона, он позва ловца
на ручак и обојица особито по-
хвалише добра и укусна јела,
која је зготовила оцина газда-

рица. Пријатељ за тим оде, хвале-
ћи свуда по вароши оцину кујну.

Сутра дан један прождрљивко
дође добре оци.

— Ја сам, рече он, брат онога
који вам је јуче поклатио срну.

— Молим вас, уђите, одговори
учтиво оца, ходите са мном да
ручате.

Идућег дана, ето ти опет неког странца.

— Ја сам, рече овај, шурак брату онога ловца, који вам је поклатио срну.

Сад се Насредин намргоди, али је ипак мислио да треба још да буде љубазан и за то позва шурака да руча с њим, на што овај одмах пристаде.

Рано сутра, ево ти још двојице огладнелих.

— Ми смо, рекоше, пријатељи шурака ловчевог брата.

— Мило ми је, рече оца, мило ми је, уђите унутра.

Два друга уђоше и седоше за сто. Пљувачка им већ пође на уста, кад, на њихово велико изненађење, унесоше једну грдну чинију пуну вреле воде.

— Пй, узвикнуше они, каква је ово чорба, оца?

— Ова чорба, рече оца са свим озбиљно, ова чорба је нешто жестоко. Она је пријатељ братовог шурака оне чорбе, коју сам зготовио од срне, коју ми је послао пријатељ шурака брата вашег пријатеља.

Два Енглеза и цариградски Јеврејин

Два Енглеза, путника, уђоше једног дана у дућан неког Јеврејина у Цариграду и заискаше му на свом језику једно наргиле. Јеврејин, који није добро знао енглески, запита их поново шта траже.

— Та овај *глуцак* не зна енглески, рекоше путници један другом.

Јеврејин разуме овај безобразлук, али, као добар трговац, учини се, као да није разумео. Он, за тим, продаде Енглезима наргиле пет пута скупље, но што вреди, и пошто га је брижљиво увио, он им га предаде с речима:

Знате ли турски? — Не, рекоше путници. — Грчки? — Ни то. — Италијански? — Још мање. — Шпањолски? — Ни бекнути. — А француски? — Као и она четири.

— Па онда, рече задовољно Јеврејин, отворивши им врата, онда сте ви пет пута већи *глуцаци* од мене...

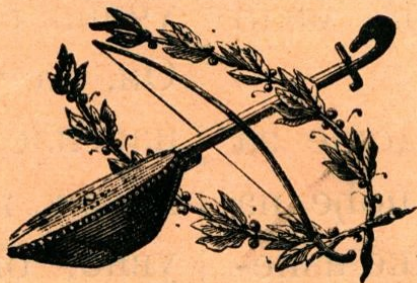

ПРАМАЛЕЋЕ...

Пролеће је мило
 Опет наступило —
 У зеленој гори
 Поточић жубори.
 Опет славуј своје
 Миле песме поје. —
 И љубице плаве
 Из зелене траве

Подигле су главе.
 А лахорић пири
 Те им мирис шири —
 О како је мило,
 Дивно зеленило. —
 Здраво, здраво, здраво,
 Поточе и цвеће
 Здраво прамалеће!

С—в.

Б Е Л Е Ш К Е

1. У Веркојанску, у источној Сибирији, показао је термометар у месецу фебруару 1892. год. 69 степена испод нуле. Ово је најнижа температура која је икада забележена на површини земљиној.

2. Чувени философ Кант имађаше обичај да често рекне: *Књига која забавља корисна је тако здрављу као вежбање телу.*

3. Највећа метеоролошка станица налази се у Перу, на Андима близу Арекипе, на гребену

Мисти, који је висок 5.790 мет. изнад морске површине.

4. *Кинески зид.* Један инџинир америкаански, који је недавно имао прилику да види из близа зид кинески, износи о њему неколико занимљивих података. Тако, средња висина зида је 5,40 мет., а на сваки 600 м. у размаку налази се по једна кула висока 7.50 мет., цео пак зид у дужини износи 2000 Км., а само се прекида онде где су реке. Кажу да је саграђен на 200 година пре ро-

ђења Христова, и то за одбрану против Татара.

5. **Број локомотива.** Целокупан број локомотива на целој земљи износи 109.000, и то овако је подељен тај број : у Јевропи 63.000; у Америци 40.000; у Азији 3.300; у Аустралији 2000 а у Африци 700.

По земљама у Јевропи овако стоји број локомотива : у Немачкој 15.000; у Аустро-Угарској 5000; у Италији 4000; у Енглеској и Ирландској 17.000; у Француској 11.000; у Русији 3.500; у Белгији 2000; у Холандији 1000; у Швајцарској 900; у Шпанији 1000; а 2.600 пада на све остале земље у Јевропи.

6. **Две сестре.** Играле се две сестре, Милица и Љубица. У игри Милица случајно огребе Љубицу по носу. Љубица која је била врло добра срца, није хтела да мати грди Милицу, и за то кад је мати о ручку запита, од куда јој огреботина на носу, она одговори : сама сам се случајно *ујела*. При овом одговору ни помишља-ла није, како се баш тим ухватила у лажу.

Немојте, децо, лагати, па баш кад хоћете и другог да спасете, јер ко једанпут, ма и случајно, слаже, други пут му се не верује.

7. **Не треба бити радознао.** Једног дана Мирко је био врло љут.

Богме имао је и за што да се наљути. Ево шта је било :

У неким новинама прочита он овакав оглас : *Редак проналазак! Средство да се пише без пера и мастила.* Много се пре научи, а и врло је јевтино, само треба послати писмо са два динара таксених марака на адресу М. В. у Београду, па ће се добити одговор.

Мирко, чим ово прочита, тако и уради. Пошље писмо са два динара у маркама. — И заиста одмах сутра дан добије одговор који је гласио : *Узми писаљку!*

Ето, видите, за што је Мирко био љут. Да је био мало пажљивији, и да је мало више мислио не би овакве лудорије ни чинио нити би му се укућани смејали.

8. **Из птичјег света** Многе птице живе у грдној завади и омрази с другим птицама, и једне се другима свете и боре се између себе на живот и на смрт. Прича се за једну страшну заваду између *врабаца* и *ластавица*, коју су људи у неком месту очима гледали. Два безобразна врапца, мужјак и женка, отму једно празно ластино гнездо, које је она под стрејом неке куће за себе била начинила, и увуку се у њега. Ласте нападну на врапце да своје гнездо отму, те се тако изметне читав бој. Врапци надјачају ласте, и остану у отетом гнезду. Сироте ласте морале су себи

друго гнездо изнова правити. Али, таман је врабица била снела четири јаја и почела их лећи, долети читаво јато ласта и навали на гнездо, које су врапци отели. Ласте се сад нису хтеле тући с врапцима, него зазидају гнездо одозго тако, да се у њега није могло ући, нити се из њега могло изићи. И мужјак и женка лежали су преплашени у гнезду, док су га ласте зазиђивале.

После неког времена газда од куће скине оно зазидано гнездо и разбије га. У њему је нашао два мртва врапца, мужјака и женку, и четири јаја.

Тако су се ласте осветиле безобразним врапцима, који отимају туђу кућу.

Прашак за зубе. Истуцај што ситније можеш и просеј на често сито 10 грама плавог камена и толико исто стипсе, па то добро помешај и метни у кутију. Окваси крајичак од убруса и захвати њиме мало прашка, па у први мах тари полако зубе свакога дана по један пут, а доцније према потреби. За тим испери зубе и уста меком четкицом и водом. Тако ће ти зуби бити увек чисти, и нећеш имати непријатан задах у устима.

Д О Б Р О Т В О Р И

Г. Михаило Павловић, трговац из Београда, платио је „Ласту“ за целу годину, а за школе у Тополи и у Божурњи. Хвала му!

Г. Захарија А. Петковић, свештеник из Параћина, платио је „Ласту“ за целу годину за две школе: у Горачићу и у Доњој Видови. И њему велика хвала!

Г. Теофило Максимовић, адвокат из Пожаревца, платио је за целу годину „Ласту“ школи ко-сјерићској.

Г-ђа Савка Радовановићка, учитељица из Београда, платила је два броја „Ласте“ за целу годину, да се шаљу двома сиромашним а добрим ученицама у

Аранђеловцу. Хвала и њој као и осталим племенитим добротворима!

Г. Стеван Ловчевић, директор I београдске гимназије, платио је „Ласту“ на целу годину за једну сиромашну а врло добру ученицу на Зап. Врачару.

Мих. Д. Боди, ученик III р. основне школе у Битољу, платио је „Ласту“ за целу годину једном сиромашноме а добром ученику III р. основне школе на Дунавском крају у Београду. Ко се у младости привикне на добротворство, биће доцније добар и поштен човек. Хвала му!

Г. Радивоје Радосављевић, учитељ у Заграђу, округа рудничког, платио је „Ласту“ за целу годину једној сиромашној а доброј ученици II разреда женске школе у Соко-Бањи. Ово је г. Радосављевић учинио за помен душе својој ћерчици Љубици, која му је умрла пре неки дан у Заграђу од несрећне болести шарлаха а у својој петој години живота.

Ми смо одмах послали „Ласту“ г-ђи Радуловићки, учитељици III разреда женске школе у Соко-Бањи, и молили је да учини по овоме. Невиној душици добре Љубице нека Бог да рајско насеље.

ПОГАЂАЛИЦЕ

I Загонетке

1 Уже дуже дугене,
Има нокте па гребе;
Зелени се к'о трава,
Лиже со к'о крава.

2. Сву чељад похватах, а кућа
ми кроз прозор побеже.

II Рачунски задатци

1. Вечерали брат и сестра, муж и жена, и зет и шурак. За вечеру су имали само три колача, па ипак је сваки добио по цео колач! Како то?

2. Седели у врту и разговарали два мужа и две жене, зет и шурак, отац и мајка, син и кћер, брат и сестра, таст и пуница. У том им дође неки пријатељ и даде им пет јабука, говорећи: ја више

немам, а ви поделите то да сваки добије по једну целу јабуку?....

III Коњички скок.

се	О,	кад	не	ме	ду-	ски	па-
ни-	ги-	дуј	њим	ви-	зи	Је-	ша
ра-	цве-	та,	по-	ли	по-	га	Свет-
У-	че	са	ћу	па	ше!	сре-	дном
се	цве-	ше,	на	ре-	мај-	рок	Па
Не	тој	ни-	гуј,	то	та,	ша-	жи-
ће	Док	зи	бри-	ско	во-	га	ње-
ста-	из-	цве-	ме	не-	га	У	ту

РЕШЕЊА

I. Народне загонетке из Босне :

1. сахат.
2. ватра (жар).
3. зима и пролеће.
4. Христос и Апостоли.
5. орах (дрво и плод).

II Уметничке загонетке:

1. Мухамед.
2. бор — роб.

III Питања за одраслије :

1. мајка и син.
2. мајка и син (тетка и сестрић).
3. баба је рођена у преступној години (29. фебруара).

4. деда, син и унук.

Аритмогриф :

1. Војислав Илић
2. Јова
3. Сава
4. Во
5. Лија
6. Лав
7. Лала
8. Слава
9. Висла
10. Вила
11. Лов
12. Свој.

Јеша Јов. Дамњановић, ученик IV р. гимн. у Београду; Мих. Д. Боди, ученик III р. у Битољу; Миливоје М. Рувидић, ученик IV р. на Теразијама у Београду; Василије М. Петровић, гимназист; М. Б. Вељковић, ученик IV р. у Београду; Милорад М. Петровић, ученик IV р. гим. у Смедереву; Владимир Д. Ђорђевић, ученик IV р. на Сави у Београду; Велизар С. Јанковић, гимназиста из Београда; Ђорђе С. Јанковић, ученик II р. код Саборне Цркве у

Београду; Сретен Т. Павловић, ученик II р. гимназије; Јован А. Стаменковић, ученик III р. из Лознице; Михаило Николић—Свиларац, гимн. V р. из Врања; Миливоје Чолак—Антић, ученик IV р. из Крагујевца; Катарина Јевтићева, ученица IV р. у Тополи; Светислав Васић, ученик IV р. у Ваљеву; Томанија Веселиновићева, учен. I р. гимн. у Шапцу; Боривоје Н. Зарић, ученик V р. III одељења у Београду; Влада П. Вујић, ученик II р. савске школе; Бранко Брзаковић, ђак IV р. у Прокупљу; Драга Ј. Чворићева, ученица IV р. у Лозници; Петар Летић и Богдан Хајнц, ученици V р.; Танасије Атанасијевић, ученик V р., решио све сем аритмогрифа; Владимир М. Гарашанин и Данило Р. Данић, ученици III р.; Реља З. Поповић, ученик IV р. у Београду; Драгиња Сарајевчићева, ученица IV р. (Само одговор на 6-то питање није *курјак но медвед*); Јованка Ј. Ђурићева и Бранивоје Костић, ученик II р. на Сави.

ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

1. **Душану Д. П.** — Шабац. Ни једно ни друго није за «Ласту». Треба оно друкчије урадити. За то учи и не клони, па ће ти радови бивати све бољи и бољи. Претплата се прима и у маркама.

2. **Мих. Д. Боди.** — Ти си неко добро и вредно дете. Два си нам писма написао и оба су добра. Примљено је 10 динара и учиниће се по жељи. Задатак није рђав. Потражи и наћи ћеш своје име још на два места у «Ласту».

3. **Бориславу Сл. Мин.** — Велико Градиште. Ти си, одиста, вредан ђак. Примли смо све твоје радове, али су они махом сви почетнички. Ми их чувамо, и само смо један од тих прерадили и штампали у овом броју. Мораћеш га познати. Ради и даље, и немој да малакшеш. Имај на уму увек оне две дивне и мудре изреке (пословице): «Прегатоцу Бог махове даје», и «Док се дима не надимиш, не можеш се ватре нагрети».

ЧИТАОЦИМА
ЛАСТЕ

Ево вам трећег и четвртог броја *Ласте*, мили моји читаоци. Има више од 10 дана како се ви једнако запиткујете: шта је с *Ластом*? где је *Ласта*? кад ће опет да изађе *Ласта*? *Ласта* чује те љупке разговоре ваше, али вам није могла пре полетети због слика ових. Погледајте је само како се лепим сликама накитила, па полеће поносита по свима српским земљама да вас позабави, да вас поучи, да вас разговори,

да вас посаветује и да вас развесели. Као год што је она истинска ласта света птица у нашем народу, тако исто слушајте и чувајте ви ову *Ласту* као светињу. Чему год вас ова *Ласта* буде учила, то примајте и слушајте као свето.

Први и други број добили сте, и то је за март и април, а сад вам шаљемо трећи и четврти број за мај и јун. Крајем јуна, пре него што се распустите за ве-

лики школски одмор, добићете још један диван број *Ласте*. *Ласта* ће сваког месеца бивати све боља и боља докле не постане најбоља. Она ће у будуће излазити уредније, редовно сваког месеца. Сваки је почетак тежак па и овај.

Са петим бројем, који ћете добити крајем месеца јуна, *Ласта* ће навршити пола године свога излажења, с тога, драги читаоци, треба да се пожурите те да обновите претплату за друго полугође, које ће се свршити крајем децембра ове године, и до ког ћете времена добити још пет лепих бројева; тако дакле, да имате свега десет бројева. Нарочиту пак пажњу обраћамо на то да ће у петом броју *Ласта* почети доносити народну песму „Женидба Душанова“ с дивним илустрацијама (сликама).

Од почетка нове године 1895. наступа и за *Ласту* друга година излажења.

Да би садржина *Ласте* била што боља и једрија, обраћамо се с молбом г. г. учитељицама

учитељима да нас потпомогну прикупљајући и шаљући нам материјал за *Ласту*, и да при том прикупљању нарочиту пажњу обратите на загонетке, басне, пословице, изреке, народне рачуне, бајалице, гатке (у којима има васпитне садржине). С друге стране опет да би *Ласта* била с материјалне стране обезбеђена, умољавају се г. г. учитељице и учитељи да настану око прикупљања претплате, на чему ћемо им бити захвални.

Све оне, којима смо послали прве бројеве, а који нам их нису вратили, сматрамо за своје претплатнике и молимо их да нам претплату што пре пошљу, а ми ћемо им слати и све остале бројеве. Исто тако молимо да нам пошљу претплату и они који су нам тражили бројеве, а нису нам новац послали.

Сви пак, који би хтели да имају *Ласту* од првог броја, могу је добити, само нека се обрате уредништву са својом тачном адресом и нека пошљу новац.

Уредништво „Ласте“

ЦЕНА ЈЕ ЛИСТУ ЗА СРБИЈУ НА ГОДИНУ 4 ДИНАРА; НА ПОЛА ГОДИНЕ 2 ДИНАРА; ЗА ЗЕМЉЕ ВАН СРБИЈЕ 6 ДИНАРА, ИЛИ 3 ФОРИНТЕ У АУСТР. НОВЦИМА. НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ. РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ.